

Afrikai szeret?

2023 augusztus 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Száhel-övezet népeinek sem fizikai, sem lelki erejük nincs ahhoz, hogy változtassanak az életükön

Mi az ország? Az emberiséggel egyidős kérdés, jelenleg azt tekintjük annak, amelyet a térképeken bizonyos színekkel megjelölnek, s valaha a földrajzórán említették nekünk a létezésüket. Néha ezek az országok nevet váltanak, zászlót módosítanak, de alapvetően az a lényeg, hogy elhisszük, hogy vannak. Mint Burkina Faso.

A minap egy onnan származó sportoló, Hugues Fabrice Zango drámai csatában győzött a budapesti atlétikai vb-n hármassugrásban. Büszkén vitte körbe a nemzeti lobogót a budapesti éjszakában, újra hitet téve amellett, hogy Burkina Faso létezik, vagyis nagyjából olyan, amilyennek mi elképzeljük. Van focicsapata, területe, fővárosa, nemzeti ételei és italai, kultúrája, zenéje és irodalma, szép tájai és csúnya ipartelepei. Nyilván szegényebb, mint Európa, de mivel minden szegényebb Európánál, ez nem lep meg senkit. Hisszük ezt azért, mert nem tudunk kiszabadulni a saját közegünkből, a mi hazánkhoz hasonlítunk fejben mindent.

Mert Burkina Faso nem úgy ország, mint Magyarország. Nálunk lényegében egynemzetiség, egykultúrájú országról beszélhetünk, amelyet körbevesz önmaga és a Kárpátok pajzsa, így mi innen nem megyünk sehová. Burkina Fasóban viszont a 23 milliós lakosság fele a mosszi néphez tartozik, a másik fele pedig további nagyjából hatvan nép gyermeke. Zango maga is mosszi, ahogy a burkina fasói fociválogatott színe-java, miképp számos elefántcsontparti focista is.

Az ország ugyan köztársaság, de ma is komoly politikai szerepet játszik az egykori Mosszi Birodalom utódjaként megmaradt néhány királyság uralkodója. II. Naba Baongo a jelenlegi mosszi király, aki a belső viszályokat igyekszik elsimítani, s legutóbb pénzt is fizetett, hogy a hadsereg fel tudja venni a harcot az iszlámistákkal. A királyok a Száhel-övezetben, de lényegében egész Afrikában ma is hatalommal bírnak, pedig hivatalosan már nem uralkodnak. De az emberek nem a hivatalos betékek alapján élik az életüket, hanem a hagyományoknak megfelelően, így a király ma is király, kicsit mindenki fölött áll, és ha rizst adományoz a hadseregnek, akkor mindenki ámul az uralkodó gazdagságán és békességén.

A térképre pillantva a régió több államra van felosztva, Mali, Csád, Niger, Burkina Faso vagy a Közép-Afrikai Köztársaság mondhatni ugyanolyan, vagyis nagyon nem olyan, mint egy európai ország. Mindenhol rengeteg kisebb-nagyobb nép alkotja a „burkinai”, „nigeri” vagy „csádi” népet, amely egy nekünk, európaiaknak segít hazugság. Azért kell, hogy a mi fogalmaink szerint is nemzetnek tudjuk nevezni egy távoli ország lakosságát. Az ötlet persze francia, hiszen ez a nyugat-afrikai régió a régi gyarmatbirodalom szíve, ahol megvalósítottak egy gyönyörűen működő rendszert nem létező országokkal és tartós válsággal.

Párizs ugyanis soha nem hagyta el Afrikát, és sose engedte, hogy bárki más is betolakodjon oda. Féltékenyen őrzött terület ez, a dicső múlt máig sokat fialó emléke, ahol kincseket rejt a föld és veszélyeket az azon élő sokaság. De sokkal nagyobb a haszon, mint a veszélyektől való félelem. A Száhel-övezet mindig olyan volt Franciaországnak, mint az a szeret, aki fiatalon borzasztó vad és féltelen volt, és bár látszatra megszelídült, a békésebbnek tűnő külső se tudja teljesen elrejtetni, milyen hűfokon izzik a parázs a szíve mélyén. Bármikor belobbanhat, mivel a természete ilyen, s minden feltétel adott számára, hogy újra és újra megperzselje a régiót. A Száhel ugyanis hagyományosan koldusszegény, ennél fogva rengeteg gyerek születik. A szemtelenül fiatal lakosság pedig mindig sokkal többet akar, mint eldei. Ők mennének Európa felé, amely valóban csak egy ugrásnyira van tőlük, mivel hozzánk hasonlóan Ők is csak meséket tudnak a távoli vidékekről.

Tagadni lehet, de nem érdemes, az afrikai menekültáradatot Ők – is – szervezik jól működő rendszerbe, mint valami utazási iroda.

Csak ez teljesen illegális, pokoli veszélyes, és nemigen adóznak utána a nigeri államkasszáknak. De hiába, ez a Száhel valósága, mindig ilyen volt és ilyen marad. Soha nem fog a régió elnéptelenedni, pedig a lehető legrosszabb a klíma, legel, alig, a víz olyan kevés, hogy igazán kincset ér, az élet pedig küzdelmes, rövid ideig tartó és a boldog pillanatok benne nagyon is viszonylagosak. Aki ott él, az nem tudja, milyen máshol, és senki sem születik párizsi repülőjegygel a zsebében, köti Őket a hagyomány és a családi örökség, a király vagy a törzs vezetőjének szava, miként minket a Szózat értelme: itt élned s hálnod kell. A franciáknak ez remek helyzet, az ő lángoló szeretjük mindig mellettük fog maradni, hiszen a régió teljesen elfranciásodott, még a franciaellenes tüntetők is franciául átkozódnak a franciákat látva. Ez a szeret, képtelen kibújni a béréből, győlöli és szereti az elegáns urat, aki béklyóba verte és nem hagyja elmenni.

De hová is mehetne? Az oroszok mindig örömmel vesznek részt az ilyen kalandokban, de nem tőnnek megfelelő partnernek. A franciák rendszere túl régóta működik megfelelően, támogatást kap a terület, az „országok” vezetői,

amelyeket lehet fejlesztési segélynek nevezni, de valójában h?bér. Nem azért kapják az érintettek, hogy kiemelkedjenek a nyomorból, hanem azért, hogy ne változtassanak semmit. Márpedig örök igazság, hogy semmit se tenni mindig könnyebb, mint valamit, a gazdag ember pedig azért gazdag, mert minden egyes frankot befektetésként kezel, s nem adományként. Azok a CFA-frankok fenntartják a függ? viszonyt Párizssal, a francia cégek örömmel segítenek a regionális gazdaságot irányítani, és örömmel látják, hogy az összes politikus valamelyik francia egyetemen végzett. Amikor a nyugat-afrikai országok gazdasági szövetsége összeül, kis túlzással egy gigászi osztálytalálkozót láthatunk, hiszen hiába képviselnek a politikusok egy tucatnyi országot, anyanyelvük lehet, hogy ugyanaz, második anyanyelvük viszont biztosan a francia, s nem lehet kizárni, hogy a miniszterelnökök valaha szobatársak voltak Montpellier-ben.

Természetesen nem érdeke a Száhelnek ez a rendszer, de senki se fog soha más országnak önzetlenül segíteni, így nyilvánvaló, hogy a gyönyör? és veszélyes szeret? nem tud ebb?l a pozíciójából kimozdulni. Se fizikai, se lelki ereje nincs ahhoz, hogy változtasson az életén, csak adni tud, azt, amit mindenki kér t?le, cserébe pedig elfogadja a kevéske ételt, amiért hálás. A természetellenes viszony hosszú távon mégis tönkre fogja tenni a hiú Franciaországot, hiszen az Európában dívó dekadens életmód nem a jöv?t célozza, hanem a mai napot, az élvezetek habzsolását, ebbe pedig a gyerekek nem férnek bele. Nem fér bele a vallás sem, a hagyományok tisztelete sem. A kiürített Franciaországnak sem lesz lelki ereje változtatni, nem tudja megmagyarázni, miért nem fogadhatja be szeret?jét a saját házába. Fizikai ereje ugyan van, de erkölcstelen és lusta. Azt mondhatja magának, hogy persze, kibírom, mindig mindent kibírok. Németország is ezt mondta, de a Wir schaffen das csak üres szlogen volt, nem bírta ki, amit olyan nagy mellénnyel hirdetett.

Végül a természetellenes frigy úgylis katasztrófához vezet, vádaskodásokhoz és egymásra mutogatásokhoz, a ház pedig összeomlik. Jobb volna, ha akkor nem lennék benne a házban.

Borítókép: A puccsistákat támogató tüntetés egyik résztvev?je éljen az Afrikai Egyesült Államok, Niger, Mali, Burkina Faso jelentés? feliratot mutat a nigeri fővárosban, Niameyben 2023. augusztus 3-án. A tüntet?k a Nyugat-afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS) által bevezetett szankciók ellen tiltakoztak és a francia hader? kivonását követelték az országból (Fotó: MTI/EPA/Issifou Djibo)

Sítkei Levente - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

